Р Е Ш Е Н И Е
№ 41728

гр. София, 27.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 54 състав,** в публично заседание на 28.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **8867** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл. 203 и следващите от АПК във връзка с чл. 1 от ЗОДОВ.

Съдът е сезиран с осъдителен иск, предявен с искова молба от Н. Б. И., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], вх. Б, ет. 6, ап.44, чрез адв. Л. П. П. - САК, със служебен адрес: [населено място], район „Студентски“,[жк], [улица], ап. 44, срещу Столична дирекция на вътрешните работи, [населено място], [улица], за присъждане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 2000 (две хиляди) евро, ведно със законната лихва, считано от датата на влизане в сила на съдебното решение, с което е отменена незаконосъобразната заповед, до окончателното изплащане на сумата, причинени вследствие на незаконосъобразна Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM-2577963/26.03.2026 г., издадена от полицейски инспектор при 01 РУ – СДВР, отменена като незаконосъобразна с Решение № 26634 от 01.07.2026г., постановено по адм. дело № 4473/2026 г. по описа на Административен съд - София-град, III отделение, 8 състав, за периода от датата на издаване на заповедта - 26.03.2026 г., до постановяване на съдебното решение за нейната отмяна - 01.07.2026 г.

В исковата молба са изложени съображения от мотивите на съдебното решение, обосновали отмяната на заповедта, като в случая съдебния състав е посочили, че е налице незаконосъобразност на ЗППАМ.

По основателността на иска ищецът претендира, че всички елементи за ангажирането на отговорността на държавата за вреди са налице. Незаконосъобразността на акта установена с решение на съд.

В исковата молба се сочи, че на ищеца е била наложена принудителна административна мярка по

чл. 171, т. 1, б. „з“, подбуква „гг“ от Закона за движението по пътищата - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от шест месеца.
Заповедта е отменена като незаконосъобразна с Решение № 26634 от 01.07.2026 г., постановено по адм. дело № 4473/2026 г. по описа на Административен съд - София-град, III отделение, 8 състав.

От датата на издаване на заповедта - 26.03.2026 г., до постановяване на съдебното решение за нейната отмяна - 01.07.2026 г., ищецът фактически е бил лишен от възможността да управлява моторно превозно средство. През този период той е бил поставен в положение на сериозно ограничение в ежедневния си живот, придвижването му е било съществено затруднено, а изпълнението на личните и професионалните му ангажименти - значително възпрепятствано.Ищецът е бил принуден да търпи неблагоприятните последици от административен акт, който впоследствие е отменен от съда като незаконосъобразен. Това обстоятелство само по себе си обосновава извода, че претърпените неимуществени вреди се намират в пряка и непосредствена причинно-следствена връзка с издаването и изпълнението на незаконосъобразния административен акт.

С оглед изложеното счита, че справедливото обезщетение за претърпените неимуществени вреди възлиза на сумата от 2000 (две хиляди) евро, ведно със законната лихва, считано от датата на влизане в сила на съдебното решение, с което е отменена незаконосъобразната заповед, до окончателното изплащане на сумата.

Ответникът, чрез главен юрисконсулт А. А., оспорва предявения осъдителен иск изцяло, както по основание, така и по размер, като счита същия за неоснователен и недоказан, защото не е налице фактическият състав на разпоредбата на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. Основателността на предявения иск с правно основание цитираната норма предполагало установяване на кумулативното наличие на визираните в нея предпоставки: незаконосъобразен акт, действия или бездействия на административен орган; настъпването на вреда и причинна връзка между незаконосъобразния акт и вредоносния резултат. Търсената обезвреда била недоказана, както по своето основание, така и по своя размер. Предвид обстоятелството, че от изложените в исковата молба факти не се установявали изискуемите в чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ предпоставки, счита че иска на С. М., предявен срещу ответника, е изцяло неоснователен, недоказан и моли да бъде отхвърлен. Претендира минимално юрисконсултско възнаграждение в полза на ответника.

В съдебно заседание ищецът Н. Б. И., чрез адв. Л. П. П. – редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ – редовно призован, се представлява от юрк. И.. Юрисконсулт И. – поддържа изложеното в писмения отговор. Моли съдът да остави исковата молба без уважение. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.
СГП – редовно уведомена, явява се прокурор К.. Прокурорът счита, че искът е основателен.
Съдът като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, приема от фактическа и правна страна следното:
По допустимостта:
Предявеният по делото иск е за вреди от незаконосъобразен административен акт – Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM-2577963/26.03.2026 г., издадена от полицейски инспектор при 01 РУ – СДВР, отменена като незаконосъобразна с Решение № 26634

от 01.07.2026г., постановено по адм. дело № 4473/2026 г. по описа на Административен съд - София-град, III отделение, 8 състав, следва да се квалифицира като иск по чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди и е допустим.
Размерът на обезщетението, дължимо от държавата, се определя на основание чл. 4 от ЗОДОВ - държавата отговаря за всички вреди, пряка и непосредствена последица от незаконосъобразните актове.
Видно от данните в съдебните решения, НП и заповедта са издадени от полицейски органи при ОД МВР-С., с оглед на което исковата претенция е насочена срещу надлежния ответник по чл. 205 АПК.
Искът е процесуално допустим по чл. 204, ал. 1 АПК, предявен срещу надлежният ответник по чл. 205 от същия кодекс.
Правната квалификация на исканията на двете страни за присъждане на разноски, е чл. 10 от ЗОДОВ.
По процесуалната легитимация на ответника:
Исковете са предявени срещу СДВР, която е юридическо лице и е надлежен пасивно легитимиран ответник по иска. Съгласно чл. 205 от АПК исковете за обезщетение за вреди се предявяват срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите.
Воден от горното и съгласно изискванията на чл. 205 от АПК настоящият състав намира, че искът е предявен срещу надлежен ответник.
По основанията на иска за вреди съдът приема следното:
Заповедта, която е предмет на исковото производство, е издадена въз основа на съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН), серия GA, № 5260913 от 26.03.2026 г., издаден от К. А. С., на длъжност „полицай“ при 01 РУ-СДВР, с който е установено, че на 26.03.2026 г., около 14:05 ч., Н. И. е управлявал лек автомобил Ф. П. с рег. [рег.номер на МПС] , лична собственост, и при проверка в [населено място] по бул. Д. Ц. с посока на движение от бул. Г.М. Д. към бул. К. О. и след кръстовището с бул. Г.М. Д. е установено, че оспорващият управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред (от направена справка ОДЧ при 01 РУ-СДВР, към датата и часа на проверката автомобилът бил със служебно прекратена регистрация на дата 23.12.2025 г., на основание чл. 143, ал. 10 ЗДвП, поради липса на сключена валидна задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобила).
Водачът бил уведомен за започване на процедура по прилагане на ПАМ. Издаден е 1 брой ЗППАМ за временно отнемане на СУМПС. С АУАН са иззети 2 бр. табели с номер С., СУМПС и СРМПС.
Въз основа на данните в административната преписка, ответникът по делото издал обжалваната Заповед за прилагане на ПАМ на 11.03.2026 г. и е наложил принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. з) гг) ЗДвП, а именно „временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца“.
Видно от Решение № 26634 от 01.07.2026г., постановено по адм. дело № 4473/2026 г. по описа на Административен съд - София-град, III отделение, 8 състав, приложената на жалбоподателя ПАМ от фактическа страна се основава на управление на МПС със служебно прекратена регистрация поради несключване на задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ за управляваното от него МПС. Съгласно разпоредбата на чл. 143, ал. 10 ЗДвП, посочена в заповедта, служебно се прекратява регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал.11 от Кодекса за застраховането (КЗ) и се уведомява

собственикът на пътното превозно средство. Служебно прекратена регистрация на пътно превозно средство се възстановява служебно при предоставени данни за сключена застраховка от Гаранционния фонд по реда на чл. 574, ал. 6 или по желание на собственика след представяне на валидна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите.
В конкретния случай няма данни до собственика на автомобила да е изпращано уведомление за служебно прекратената регистрация на МПС по чл. 143, ал. 10 ЗДвП.
Видно от приетата по делото застрахователна полица № BG/07/126001076647 от 26.03.2026 г. за застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ за лек автомобил Ф. П. с рег. С., се установи, че веднага след нарушението на 26.03.2026 г. за процесното МПС има сключена валидна ЗГО. Следователно държавната принуда в конкретния случай, насочена едновременно срещу МПС, на което с АУАН са отнети регистрационните табели и срещу водача, се явява прекомерна и непропорционална. Обществения интерес е защитен, като с отнемане на регистрационните табели и СРМПС, а нерегистрираното превозно средство е спряно от движение. Същевременно държавната принуда по отношение и на жалбоподателя, се явява непропорционална, доколкото с още преди издаване на оспорената ЗППАМ е сключвана и застраховка "ГО" и следователно необходимостта от превенцията за извършване на повторно нарушение с това МПС е отпаднала.
С оглед гореизложеното няма надлежно приложени доказателства, че са налице основанията за извършено нарушение от категорията на посочените в разпоредбата чл. 171, т.1, б. з)гг) ЗДвП, а именно чл. 175, ал. 3 ЗДвП, което означава, че на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка без наличие на правно основание.
Приложената на Б. Н. И. с обжалваната заповед ПАМ на основание чл. 171, т. 1, б. З)ГГ) ЗДвП) – „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който е извършил нарушение на чл. 175, ал. 3 ЗДвП до решаване въпроса за отговорността“, е в нарушение и при неправилно приложение на материалния закон.
С оглед на гореизложеното, жалбата е основателна и оспорената заповед следва да бъде отменена.
Предвид изводите за процесуалната допустимост на исковата претенция и предявяването ѝ пред надлежния съд, съдът следва да разгледа и основателността на исканията до съда.
С исковата молба е конкретизиран точен период на претенцията с посочване на конкретна начална и крайна дати. С оглед наведените твърдения, съдът приема, че исковият период е от датата на издаване на заповедта - 26.03.2026 г., до постановяване на съдебното решение за нейната отмяна - 01.07.2026 г.,
Както се посочи по-горе, основателността на иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, съответно ангажирането на отговорността на държавата, предполага установяването на кумулативното наличие на следните предпоставки: незаконосъобразен акт, включително нищожен или оттеглен (съгласно чл. 204, ал. 3 от АПК), незаконосъобразно действие или бездействие на орган или длъжностно лице, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред; вреда от такъв административен акт, действие или бездействие; причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, незаконосъобразното действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат. В случая има един административен акта, който е отменен като незаконосъобразен.
Деликтната отговорност на държавата/общината не се презюмира от закона, поради което в тежест на ищеца /по аргумент от нормата на чл. 154, ал. 1 ГПК, вр. чл. 144 АПК/ е да проведе главно и пълно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения иск, а за съда съществува задължение да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан.

Налице е и вторият елемент от фактическия състав, а именно вредите да са причинени при или по повод административна дейност. Издаването на административен акт е последица от изпълнение на нормативно възложени задължения и упражнена компетентност, законово, предоставена на органите в рамките на административната им правосубектност.
Принудителната административна мярка, ограничават основно човешко право–правото на упражняване на определена дейност или професия.
По третият и четвъртият елемент от фактическия състав за ангажиране на отговорността на държавата и общините за обезвреда, а именно да са настъпили вреди, в резултат на действието на незаконните административни актове.
По силата на чл. 4 от ЗОДОВ, държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждащото действие.
Както бе посочено по-горе е изпълнена е първата кумулативна предпоставка по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, тъй като по делото е установено по безспорен начин, че административния акт е отменен с влязло в сила съдебно решение. Ето защо следва да бъде установено по категоричен начин дали претендираните от ищеца неимуществени вреди са настъпили, както и че те са в резултат на незаконосъобразните актове.
Правни изводи на съда:
Не е спорно между страните по делото, че Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM-2577963/26.03.2026 г., издадена от полицейски инспектор при 01 РУ – СДВР, отменена като незаконосъобразна с Решение № 26634 от 01.07.2026г., постановено по адм. дело № 4473/2026 г. по описа на Административен съд - София-град, III отделение, 8 състав.
Това лишаване е било за период от датата на издаване на заповедта - 26.03.2026 г., до постановяване на съдебното решение за нейната отмяна - 01.07.2026 г.
В изпълнение на наложената принудителна административна мярка ищецът е бил лишен от възможността да управлява, което и да е било МПС, включително и собствения си автомобил. От събраните по делото доказателства се установява, от датата на издаване на заповедта - 26.03.2026 г., до постановяване на съдебното решение за нейната отмяна - 01.07.2026 г., ищецът фактически е бил лишен от възможността да управлява моторно превозно средство. През този период той е бил поставен в положение на сериозно ограничение в ежедневния си живот, придвижването му е било съществено затруднено, а изпълнението на личните и професионалните му ангажименти - значително възпрепятствано. Незаконосъобразното отнемане на свидетелството за управление представлява сериозна намеса в личната сфера на жалбоподателя и съществено ограничаване на свободата му на придвижване. Управлението на моторно превозно средство е част от обичайния начин на живот на съвременния човек, а лишаването от тази възможност неизбежно води до нарушаване на нормалния ритъм на живот и до значителен психически дискомфорт. В резултат на отменената като незаконосъобразна заповед ищецът е претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в стрес, притеснение, чувство на несигурност, тревожност, неудобство, напрежение и сериозно затруднение в ежедневното му придвижване. През целия период той е бил принуден да съобразява ежедневните си ангажименти с липсата на възможност да управлява автомобила си, да разчита на други лица или на обществен транспорт и да търпи ограничения, които не биха настъпили, ако незаконосъобразната заповед не беше издадена. Ищецът е бил принуден да търпи неблагоприятните последици от

административен акт, който впоследствие е отменен от съда като незаконосъобразен. Това обстоятелство само по себе си обосновава извода, че претърпените неимуществени вреди се намират в пряка и непосредствена причинно-следствена връзка с издаването и изпълнението на незаконосъобразния административен акт.
Съдът намира, че е налице неблагоприятно засягане на личната сфера на ищеца, което има характер на претърпяна неимуществена вреда. От доказателствата по делото става ясно, че ищецът е изпитал битови затруднения и притеснения, свързани както с нуждите на семейството му, така и с работата му, които обуславят наличието на втория елемент от фактическия състав на чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.
Налице е и третият елемент – пряка причинна връзка между настъпилите вреди и вредоносния резултат.
Несъмнено невъзможността на жалбоподателя да упражнява определена дейност в резултат от наложената ПАМ е причинило неудобства, дискомфорт и те са пряка последица от отменената като незаконосъобразна заповед по смисъла на чл. 4 от ЗОДОВ и подлежат на обезвреда от страна на ответника.
Законът не установява критериите за определяне на размера на обезщетението за неимуществени вреди. С оглед на това и по аргумент от препращащата норма на §1 от ЗОДОВ следва да се приложи общата разпоредба на чл. 52 от ЗЗД, която постановява, че обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Изискването за справедливо определяне на обезщетението за неимуществени вреди е свързано с преценката на конкретни обективно настъпили обстоятелства, включително и периода, през който са понесени. От доказателствата по делото е видно, че ищецът е търпял неудобства и притеснения от невъзможността да упражнява определена дейност, за период малко повече от три месеца и това е създало неудобства, несигурност и допълнителен стрес.
Въз основа на изложеното съдът приема, че в резултат на образуваното административно наказателно производство ищецът е изпитал сериозни затруднения в обичайното си ежедневие, свързани с необходимостта, наред с нуждата да осигури прехраната си, да наеме защитник, да се ангажира с разноски за предявяване на иск, да живее с мисълта за изхода на делото. Тези обстоятелства следва да се вземат предвид при определяне размера на обезщетението по смисъла на чл. 52 ЗЗД.
Като се има предвид естеството, продължителността и интензитета на причинените затруднения, лишения и създадените неудобства, е налице натрупване на вреди, свързан с незаконосъобразния акт на държавен орган, който е били отменен. Част от това е и въвличането на ищеца в последващи съдебно-административни процеси и съответните на това ограничения, които са причина за отрицателни преживявания и емоционални вреди: чувство на възмущение, за несправедливост и безсилие пред административните органи, невъзможност за защита, както и тревожност, нервно напрежение и безсъние. Неприятни психически и емоционални изживявания, свързани с неизвестност как ще приключи случая. Лишаването от право да ползва личния си автомобил според неговите потребности, а също и да бъде в помощ на близките си при необходимост от транспорт.
Съдът съобразява, че претърпените стрес, притеснения, лишения и потиснатост са били особено интензивни през тези три месеца от датата на издаване на заповедта - 26.03.2026 г., до постановяване на съдебното решение за нейната отмяна - 01.07.2026 г.
С оглед периода, съдът приема за обективен измерител размерът на минималната

работна заплата, която през 2026 г. е 620.20 евро. За този период съдът приема за справедлива обезвреда на претърпените от ищеца неимуществени вреди сумата от 300 евро месечно или общо 900 евро.

Може да се приеме, че не са налице някакви трайни и необратими вредни последици за ищеца, но се установява съществуването на необичайно негативно човешко изживяване и в конкретния случай, съдът приема, че справедливият размер на обезщетението за неимуществени вреди се равнява на сумата от 900 евро. До този размер искът за неимуществени вреди е доказан и следва да бъде уважен, а за останалата част над 900 евро до 2 000 евро, следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

Предвид обстоятелството, че искът за заплащане на обезщетение е частично основателен, то и искът за заплащане на законната лихва върху главницата от датата на влизане в сила на съдебното решение за отмяна на акта, до окончателното изплащане на сумата, е частично доказан и подлежи на уважаване съобразно с главния иск. В подкрепа на този извод е и т.4 то ТР №3/2004 година на ОСГК на ВКС.

Общият размер на обезщетението за неимуществени вреди от 900 евро, следва да се присъди със законната лихва от предявяване на иска на 20.07.26 г. до окончателното изплащане, съобразно диспозитивното начало в процеса и така формулираното в исковата молба искане.

При този изход на спора ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сторените разноски за държавна такса в размер на 5.11 евро за образуване на съдебното производство.

Не основателно е възражението на ответника за прекомерност на претендираното от ищеца адвокатско възнаграждение от 600 евро. Съгласно чл. 78, ал. 5 ГПК ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. Делото е решено в едно съдебно заседание, в което не са извършени други процесуални действия със значителна сложност, каквато не е и правната сложност на спора. Минималният размер на адвокатското възнаграждение по чл. 8, ал. 1, вр. чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения при интерес от 1000 до 10 000 лв. - 400 лв. плюс 10 % за горницата над 1000 лв., или сума в размер на 1300 лв., равностойността на 650 евро. В процентно отношение, претендираната сума от 600 евро, не следва да бъде редуцирана, защото е в размер под минималния, съобразно уважената част от иска и тя е в съответствие с фактическата и правна сложност на спора.

В полза на ответника по иска следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение съобразно с отхвърлената част на иска. ЗОДОВ предвижда възможност за присъждане на разноски по чл. 10, ал. 4 при установено осъществяване на процесуално представителство от юрисконсулт в допустимите хипотези. И доколкото законът допуска административният орган да упълномощи служител с юридическо образование за осъществяване на защитата по делото, то и представляваният правен субект има право на разноски, които изрично са предвидени в специалната норма. Прилагайки разпоредбата на чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ, съдът присъжда възнаграждение не в полза на юрисконсулта, а в полза на юридическото лице, което е защитавано от него, респективно в чиято структура се намира представляваният по този начин

административен орган. След като възнаграждението се дължи не на юрисконсулта, а на бюджета на административния орган, който той представлява, реалното му заплащане е ирелевантно за реализиране на отговорността за разноски за загубилата делото страна по спора. При правна защита, осъществена от юрисконсулт, страната не следва да доказва пряко направения разход, докато обратното е важимо за всички случаи, в които се репарират разноски за адвокатско възнаграждение - ТР 6/2013 г. по тълк. дело № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС. Именно с оглед тези специфики на осъществяваното процесуално представителство, приравняването на юрисконсулта на адвоката досежно присъжданото възнаграждение е частично. В този смисъл виж: решение № 10/29.09.2016 г. по конст. дело № 3/2016 г. на Конституционния съд. Разпоредбата на чл. 37 ЗПП препраща към НЗПП, където в чл. 24 е посочено, че по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 200 лева/.
На основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, което да е процент от минималното възнаграждение, предвидено в чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, или 55 евро, съразмерно с отхвърлената част от иска, в полза на юридическото лице.
На основание изложеното и чл. 203 и сл. от АПК, Административен съд Сливен,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, да заплати на **Н. Б. И.**, ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], вх. Б, ет. 6, ап.44, сумата в размер на 900 /деветстотин/ евро, представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди, на основание чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, поради отмяната на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM-2577963/26.03.2026 г., издадена от полицейски инспектор при 01 РУ – СДВР, отменена като незаконосъобразна с Решение № 26634 от 01.07.2026г., постановено по адм. дело № 4473/2026 г. по описа на Административен съд - София-град, III отделение, 8 състав, ведно със законната лихва считано от предявяване на иска на 20.07.26 г. до окончателното изплащане на обезщетението, като в останалата част до 2000 евро отхвърля като неоснователен и недоказан
ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, да заплати на **Н. Б. И.**, ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], вх. Б, ет. 6, ап.44, сумата в размер на 5.11 евро (пет евро и единадесет евро цента), представляваща направени по делото разноски за д.т.
ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, да заплати на **Н. Б. И.**, ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], вх. Б, ет. 6, ап.44, сумата в размер на 600 (шестстотин) евро, представляваща направени по делото разноски за адвокатско възнаграждение.
ОСЪЖДА Н. Б. И., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], вх. Б, ет. 6, ап.44, да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, сумата в размер на 55 (петдесет и пет) евро, представляваща направени по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение, съразмерно с отхвърлената част от иска.
Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му.